

25 Dates *of* Christmas

EEN ADVENT KERSTVERHAAL

KATHRYN FREEMAN

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 HarperCollins Publishers

Oorspronkelijke titel: *25 Dates of Christmas*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Nederlandstalige versie: Carius Group, Hulshout

Omslagontwerp: © Kerry Rubenstein

Omslagbeeld: © Shutterstock

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Vormgeving binnenwerk: Diahann Sturge-Campbell

Illustraties binnenwerk: © happyvector071; Anna Putina; Jellicle; Mariana; NiiNew; TALVA; warmworld; lilett; chekman; Tatiana Bass/Stock.Adobe.com

Zetwerk: Carius Group, Hulshout

Druk: Leo Paper

ISBN 978 94 027 2205 5

ISBN 978 94 027 7852 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Anna staarde naar de zelfgemaakte adventskalender op de keukentafel in het appartement van haar broer. Het appartement waar hij niet meer woonde.

Omdat hij niet meer leefde.

Verdomme, ze ging wéér huilen. ‘Jij moet hem openmaken.’

Luke, de beste vriend van haar broer, de man met wie ze op dit moment Colins appartement in New Jersey deelde – alsof haar leven nog niet ellendig genoeg was – keek haar vanaf de deuropening woedend aan.

‘Waarom ik?’ Haar stem brak en ze stampte naar het aanrecht, rukte een paar stukken keukenpapier van de rol – eentje zou niet genoeg zijn – en veegde haar ogen af. Daarna snoot ze luidruchtig haar neus.

Luke fronste zijn donkere wenkbrauwen, maar zoals gewoonlijk was dat de enige reactie die ze kreeg. Ze wilde ruzie. Wilde tegen de wereld schreeuwen omdat die Colin van haar had afgenomen. En ze wilde huilen om de zinloosheid ervan, het verlies. Iemand door elkaar schudden, bij voorkeur die emotionele, logge bruit met wie ze nu gedwongen was samen te wonen. Ook wilde ze haar broer vragen waar hij in godsnaam mee bezig dacht te zijn, door haar niet te laten rouwen in haar knusse studio in Brooklyn, maar in dit enorme appartement vol herinneringen. En dan ook nog met een man wiens idee van emotie tonen bestond uit knippen, slikken en zijn kaken stijf op elkaar klemmen.

‘Zoals je steeds tegen mij blijft herhalen, was hij jouw broer.’ Luke haalde zijn belachelijk brede schouders op. Ze vermoedde dat dat gebaar bedoeld was om haar duidelijk te maken dat niets van dit alles hem iets

deed. Niet het feit dat hij zes weken geleden bij haar en Colin was ingetrokken. Niet het feit dat zijn beste vriend twee weken geleden was overleden. En ook niet de belofte die ze allebei aan Colin hadden gedaan: dat ze tot na Kerstmis in zijn appartement zouden blijven.

Ze keek hem net zo boos aan. Ook zij kon dat spelletje spelen van doen alsof het je allemaal niks doet. Ook al was hij er zoveel beter in. 'Hij was jouw beste vriend. Niet dat je me dat ooit echt hebt verteld, want God verhoede dat je met me praat. Maar ik neem aan dat er een reden was dat hij jou hier wilde hebben...' Ze slikte. 'Op het einde.' De tranen kwamen weer en ze frunnikte wat aan de doorweekte stukken keukenpapier. In godsnaam, ze had de hele rol moeten pakken.

Luke zuchtte en reikte naar de bovenste plank van een van de kastjes bij de gootsteen. Een plank die zij nog nooit had gezien, omdat ze niet ruimschoots boven de één meter tachtig was.

Hij haalde er een doos tissues uit en schoof die over de keukentafel naar haar toe. 'Hier.'

'Speciale tissues alleen voor lange mensen zeker.' Colin was lang geweest – wás geweest. Haar hart sloeg een slag over en ze trok een tissue uit de doos.

'Het zijn gewoon tissues, Anna.' Hij keek haar strak aan. 'Je hoeft niet van alles een wedstrijd te maken over wie dichterbij hem stond.'

Wauw. 'Hoe durf je.' Woede borrelde in haar op, en schuurde langs emoties die rauw waren geworden door de afgelopen maand, waarin ze haar sterke, levenslustige broer voor haar ogen had zien wegwijnen. Rauw van al die keren dat ze haar mond had gehouden wanneer Luke Colin meenam op een van zijn 'avonturen', terwijl ze donders goed wist dat haar broer uitgeput terug zou komen.

Zij was de verpleegkundige, degene die voor hem had gezorgd, en toch had Luke haar advies verdomme elke keer genegeerd.

Met tranen die haar zicht vertroebelden, liep ze om de tafel heen en duwde tegen Lukes reusachtige borst. 'Krijg de tering, Luke.'

Zoals verwacht bleef hij stokstijf staan, zijn armen star langs zijn

lichaam. Geen terugdeinzen, geen poging haar vast te pakken. Zelfs geen kort, krachtig scheldwoord.

‘Ik probeerde een grapje te maken,’ siste ze, haar handen nog altijd op zijn borst, alsof ze dat menselijke contact nodig hadden en niet wilden loslaten. Ook al had de mens in kwestie meer weg van een ijsblok. ‘Je weet wel, een poging om de sfeer wat luchtiger te maken, omdat Colin woest zou zijn als hij ons zo verdomd ellendig bezig zou zien.’ Ze prikte met haar vinger tegen zijn borst. ‘En nee, dat zeg ik niet omdat ik hem beter kende dan jij. Ik zeg het omdat het de waarheid is, of je dat nou wilt geloven of niet.’

Lukes brede borstkas ging op en neer. Een tel later voelde ze zijn handen op haar schouders rusten, stevig en zeker. ‘Hij zou ook niet willen dat we ruziemaakten.’ Zijn diepe, donkere stem, het Britse accent dat hij nog steeds niet kwijt was... Er gleed een rilling over haar rug en ze vloekte inwendig, kwaad dat haar lichaam genoot van het geluid van zijn stem, terwijl haar verstand zelden genoot van wat hij te zeggen had.

‘Nee.’ De tranen stroomden over haar wangen en ze deed een stap achteruit. Door die beweging gleden zijn handen van haar schouders en meteen miste ze het contact. Het waren dan wel zijn handen geweest, maar heel even had hun aanraking haar het gevoel gegeven dat ze minder alleen was.

Haar vingers trilden toen ze naar de adventskalender reikte. Colins verrassende laatste cadeau aan hen. Hij had hem in een kist in de hal achtergelaten, met de nadrukkelijke instructie om hem op de laatste dag van november tevoorschijn te halen. Gisteren, na twee pijnlijke weken waarin ze elkaar hadden ontweken, niet wisten wat ze moesten zeggen of hoe ze met elkaar om moesten gaan nu Colin er niet meer was, hadden ze hem uit de doos gehaald.

Ze streek met haar vinger langs de slordig getekende omtrek van het peperkoekhuisje, compleet met vierentwintig raampjes. Het leek op iets wat een basisschoolkind had gemaakt, niet een man van tweeëndertig.

‘Hij was nooit erg goed in tekenen,’ zei Luke droog.

‘Nee. Ik heb mama’s genen gekregen.’ Anders dan Anna, die had geschilderd als hobby voordat het leven ertussen was gekomen, was haar

moeder een echte kunstenaar die haar schilderijen online verkocht.

Lukes ongewoon groene ogen keken naar de hare. 'Zijn je ouders goed aangekomen?'

'Ja, dank je.' Een paar jaar geleden hadden haar ouders besloten te gaan reizen zolang het nog kon. Ze waren op dit moment in Nieuw-Zeeland, nadat ze vorige week na de begrafenis waren teruggevlogen. Om de paar maanden pakten ze hun spullen en gingen ze ergens anders heen. Tussen het verkennen van hun nieuwe omgeving door schilderde haar moeder en schreef haar vader cozy crime-boeken.

Het was een relatie tussen gelijken, tussen twee mensen met dezelfde interesses, dezelfde kijk op het leven. Die dol waren op elkaar.

Het was het soort relatie waar Anna naar verlangde, maar ondanks meerdere pogingen waren haar relaties daar bij lange na niet bij in de buurt gekomen.

Haar vinger bleef boven het eerste raampje zweven. 'Ik denk dat we zijn instructies nog een keer moeten lezen.'

Luke ademde zwaar uit. 'Je weet wat hij heeft geschreven. Achter elk raampje zit een activiteit die we die dag moeten doen, anders komt hij bij ons spoken,' zei hij droog. 'Vierentwintig dagen tot Kerstmis. Vierentwintig raampjes. Vierentwintig activiteiten die we in onze agenda moeten proppen en op de foto moeten zetten. Maak nou maar dat verdomde raampje voor vandaag open, dan kunnen we het afhandelen.'

'Charmant als altijd,' mompelde ze, terwijl ze een brok emotie voelde toen ze weer naar Colins handschrift keek. 'Oké, daar gaan we dan. Dag één.' Ze peuterde het plakband van het raampje los en las het briefje erachter. *Koop een boom*. Ernaast stond een slordige tekening van een boom met een ster erbovenop. 'Ik denk dat hij wil dat we een kerstboom kopen.'

Luke zuchtte. Het viel haar op dat hij dat vaak deed in haar bijzijn. 'Waarom zou hij in godsnaam willen dat we een boom kopen?'

'O, geen idee, laat me raden.' Ze maakte een overdreven denkgebaar en tikte tegen haar kin. 'Ik heb het. Misschien omdat de meeste mensen in deze tijd van het jaar een kerstboom in huis hebben?'

‘Heel grappig.’ Hij verplaatste zijn gewicht op zijn enorme voeten. Het was een schok geweest om zijn gigantische schoenen keurig bij de deur te zien staan toen ze voor het eerst bij Colin was ingetrokken. Blijkbaar was zij niet de enige geweest die haar broers telefoontje had gekregen, waarin hij zei dat hij terminale, agressieve darmkanker had. Niet de enige die alles had laten vallen om bij hem te komen wonen, in zijn veel te luxe appartement in het chique forenzenstadje in New Jersey dat Colin tot zijn thuis had gemaakt.

Een maand nadat ze er allebei waren ingetrokken, was haar broer dood.

‘Ik bedoelde: waarom zouden we een boom opzetten?’ Lukes voorhoofd trok zich samen in een frons. Kort donker haar, scherpe jukbeenderen, een vierkante, no-nonsense kaak, een litteken dat zijn linkerwenkbrauw doormidden sneed; hij had een gezicht dat niemand knap zou noemen. Maar waar elke vrouw wel twee keer naar zou kijken. ‘We zijn nou niet bepaald in de stemming om iets te vieren.’

‘Misschien is dat juist het punt. Hij wil niet dat we tijdens deze aanloop naar Kerstmis verzuipen in de ellende en alleen maar rouwen om zijn dood. Hij wil dat we zijn leven vieren. Dat we proberen het naar ons zin te hebben.’

De wenkbrauw met het litteken, altijd in een enigszins spottende frons, ging nog verder omhoog. ‘En een kerstboom kopen gaat dat allemaal voor elkaar krijgen, denk je?’

God, ze had meer dan genoeg van zijn sombere cynisme. ‘Ik denk dat we daarachter gaan komen.’ Ze draaide zich om en schonk hem een veel te stralende glimlach. ‘Kom op, mopperkont. We gaan een boom kopen. Ik weet de perfecte plek.’

Luke had geen idee wat hij hier deed, opgepropt op de passagiersstoel van Anna's tien jaar oude Toyota, terwijl ze steeds verder van de bewoonde wereld vandaan reden.

De waarheid was dat hij überhaupt geen idee had wat hij aan moest met Colins kleine zus. Punt. Hij kende haar niet echt – er zat vier jaar tussen haar en haar broer – en toch zat hij op de een of andere manier met haar opgescheept in hetzelfde appartement. Zonder Colin als broodnodige buffer.

‘Leg me nog eens uit waarom we juist weggrijden van alle winkels?’

Ze wierp hem een van haar geërgerde blikken toe. ‘Ik zei toch dat ik weet waar we een boom kunnen halen.’

‘We zouden naar een winkel kunnen lopen waar ze kerstbomen verkopen. Naar een heleboel winkels zelfs.’ Hij probeerde de frustratie uit zijn stem te houden, maar hij geloofde niet dat hij daar bijzonder goed in slaagde.

‘We hebben natuurlijk een echte kerstboom nodig.’

‘Natuurlijk.’ Hij had geen flauw idee waarom dat zo vanzelfsprekend was, maar als hij het vroeg, zou ze iets zeggen in de trant van dat Colin daar de voorkeur aan gaf. En god, hij wist dat zij van haar broer hield, dat haar broer van haar had gehouden, maar het maakte hem woest hoe ze leek te denken dat zij Colin beter kende dan hij. Dat haar liefde groter was. Haar verdriet groter. ‘Je kunt ook een echte boom kopen bij een van de vele winkels op een paar minuten lopen van het appartement.’

‘Daar kun je hem niet zelf omhakken.’ Haar handen klemden zich steviger om het stuur en toen ze weer sprak, brak haar stem. ‘Colin en ik gingen vroeger naar deze kerstbomenkwekerij toen hij zijn huis net had gekocht. We zochten samen zijn boom uit. Het ligt een beetje op een heuvel en het uitzicht is er prachtig. Bovendien hebben ze gratis warme chocolademelk en een vuur waar je omheen kunt staan terwijl je die opdrinkt. Hij zei altijd dat die plek op een kerstkaart leek. Magisch.’ Ze snoof. ‘Misschien moet ik met mam en pap praten over het uitstrooien van zijn as daar.’

Luke had daar niets tegen in te brengen. Feit was dat Colin wel als zijn broer voelde, maar dat niet was geweest. Hij had nooit Kerstmis met hem gevierd. Alleen al zijn schooldagen met hem gedeeld vanaf zijn tiende, toen hij met zijn moeder vanuit het Verenigd Koninkrijk naar de VS was verhuisd. Ontelbare dagen, weken zelfs, tijdens vakanties; en

later als volwassenen meer avonden uit dan ze zich beiden ooit zouden kunnen herinneren. En heel veel, ontzettend veel avonturen waarbij ze klommen, gingen wildwaterraften en daarna bij een kampvuur hun angsten en dromen deelden.

‘Jij ruimt de dennennaalden op,’ mompelde hij.

Hij zag hoe haar hoofd heel even omhoogging, alsof ze haar ogen ten hemel sloeg. ‘Ik had ook niets anders van je verwacht.’

‘Wat moet dat betekenen?’

‘Ik bedoel dat jij zo’n type lijkt dat er plezier in schept om “zie je wel” te zeggen.’

Was hij dat? Hij dacht graag dat hij behoorlijk verdraagzaam was, maar er was iets aan Anna dat zijn geduld op de proef stelde.

Je bent een chagrijnige zak, zij is een schat. Hij kon het Colin zo horen zeggen, met een twinkeling in zijn kalme blauwe ogen en een glimlach op zijn jongensachtig knappe gezicht. *Jullie balen het slechtste in elkaar naar boven.*

Zijn borst verkrampde. Hij miste die man op een manier die soms bijna ondraaglijk was. Miste de humor en het getreiter, miste de gesprekken met hem. Colin was de enige persoon geweest die hij nog had gehad met wie hij kon praten. En nu was hij er niet meer.

Alsof ze zijn gedachten had gelezen, bleef Anna, die normaal gesproken niet ophield met praten, de rest van de rit stil.

Na ongeveer een uur sloeg ze een hobbelig grindpad in, met aan weerszijden uitgestrekte velden vol rijen en nog eens rijen met dennenbomen in allerlei groeistadia. Door het gebrek aan fatsoenlijke vering in de Toyota stootte hij zijn hoofd tegen het dak terwijl ze over de modderige parkeerplaats hotsten. Hij slaakte een zucht van verlichting toen ze eindelijk de motor uitzette.

‘Wat voor formaat boom nemen we?’ vroeg ze terwijl ze naar de blokhut liepen. Haar armen zwaaiden met een bijna kinderlijke gretigheid. Dat was het met Anna: het ene moment kon ze huilen, het volgende moment lachte ze. Hij wist met geen van beide emoties raad.

‘Een kleine.’

Ze schudde haar hoofd, waardoor een indrukwekkende hoeveelheid roodbruine krullen over haar schouders dartelde. Ze had ontzettend veel haar. ‘Waarom wist ik dat je dat ging zeggen?’

‘Omdat je een kleine auto hebt meegebracht?’

Ze rolde met haar ogen, blauw als die van haar broer, alleen waren die van Anna minder kalm, meer... elektrisch. ‘We kunnen er best een op het dak binden, hoor, als we een grote willen.’

‘Waarom zouden we in hemelsnaam een boom willen die meer naalden laat vallen en meer takken heeft om te versieren. Meer oppervlak om te verlichten?’

‘Omdat niet iedereen van ons een hekel heeft aan Kerstmis.’ Haar ogen vonden de zijne, glanzend door een waas van tranen. ‘Omdat Colin altijd de grootste boom uitkoos die in het appartement paste.’

‘Maar hij is er nu niet, hè.’ Zodra hij de woorden had uitgesproken, wilde hij ze terugnemen. Het was het verkeerde om te zeggen tegen een vrouw die toch al op de rand van een emotionele afgrond stond, alleen al omdat ze hier was. Maar verdomme, hij droeg zoveel woede met zich mee, woede die hij had moeten opkroppen, had moeten verbergen, vanaf het moment dat Colin hem eindelijk had verteld dat hij doodging. Ja, de enige persoon met wie Luke praatte, met wie hij zijn diepste gedachten deelde, had het belangrijkste detail van zijn leven niet met hem gedeeld tot het bijna te laat was.

Zoals hij had verwacht, zoals hij verdiende, schudde Anna vol afkeer haar hoofd, terwijl de tranen over de sproeten op haar wangen rolden. Alles aan haar was zacht: haar huid, haar rondingen, haar haar – nee, hij had het niet expres aangeraakt, maar wanneer ze dichtbij stond, was het onmogelijk het niet te voelen, haar appelshampoo niet te ruiken.

Ze stampte voor hem uit naar de ingang. Hij bleef achter, slikte de verontschuldiging in die op het puntje van zijn tong lag. Die kon wachten tot ze was afgekoeld. En dat zou ze, want dat was nog zoiets wat hij in de zes weken dat ze samenwoonden over haar had geleerd. Ze was snel aangebrand, maar net zo snel bereid om te vergeven en verder te gaan.

‘Ik wil graag zelf een boom omhakken,’ zei Anna tegen de oude man achter de balie.

‘Heb je gereserveerd?’

Anna verstijfde. ‘Nee. Is dat een probleem?’

‘Ben bang van wel, lieverd. Al onze tijdvakken voor vandaag zijn vol.’ Hij krabde aan zijn kin. ‘Volgens mij hebben we helemaal niks meer vrij. Mensen plannen dit meestal ruim van tevoren.’

Vanaf zijn plek achter haar zag Luke hoe haar lichaam bijna ineenkromp, alsof ze een trap in haar maag had gekregen. ‘Ik... heb er niet aan gedacht. Ik ben hier vorig jaar met mijn broer geweest, maar ik denk dat hij vergeten is om voor dit jaar te reserveren. Niet zo vreemd.’

Hij had die trilling in haar stem de afgelopen zes weken vaak genoeg gehoord om te weten dat ze haar tranen probeerde in te houden. Voor hij goed en wel beseftte wat hij deed, had hij een stap naar voren gezet en zijn rechterhand om haar schouder gelegd. ‘Ze is net haar broer verloren,’ zei hij zacht tegen de man. ‘Een van zijn laatste verzoeken was dat ze een boom zou kopen. U kunt ons vandaag toch vast ergens tussendoor schuiven?’

Het gezicht van de man betrok, zijn uitdrukking vol medeleven. ‘Het spijt me dat te horen, echt waar. We kunnen jullie er niet tussen zetten zonder iemand anders teleur te stellen, maar we kunnen jullie wel een boom verkopen die al omgehakt is. Zeg maar welk formaat jullie zoeken, dan laat ik iemand met jullie meegaan.’

‘Groot,’ viel Luke in voordat Anna iets kon zeggen. ‘De grootste die op het dak van een Toyota Corolla past.’

Anna staaarde hem aan. ‘Je zei dat je geen grote boom wilde.’

‘Wil ik ook niet. Maar jij wel.’ Hij had haar vaak genoeg gezien en gehoord om te weten dat ze de behoeften van alle anderen boven die van zichzelf stelde. ‘En Colin zou dat ook gewild hebben, als hij hier was.’ Als hij hier was. Alsof hij gewoon even geen tijd had, in plaats van dat hij tot as was vergaan en in een urn was gestopt terwijl Anna en haar familie erover nadachten wat ze met hem zouden doen. Zoals hij het zichzelf had aangeleerd – hij was er inmiddels een expert in – verborg hij zijn

pijn achter een schouderophaal. 'Ik geloof dat ik in de minderheid ben.'

Haar ogen zochten de zijne, alsof ze wilde checken of hij echt akkoord was met een grote boom. Wat ze ook zag, het leek haar gerust te stellen. 'Daar lijkt het wel op.'

Anderhalf uur later sjokte hij de trap op naar Colins belachelijk dure appartement met drie slaapkamers, terwijl de stam van een ruim twee meter hoge kerstboom op zijn schouder rustte.

Nee, niet meer Colins appartement. Dat van Anna nu.

'Lift of trap?' vroeg ze toen ze in de hal stonden.

Het appartement lag op de bovenste verdieping. Hij wierp haar een blik toe alsof ze gek was en drukte op de knop om de lift te roepen.

Hij vloekte toen hij zijn elleboog stootte terwijl hij de boom naar binnen duwde. En vloekte opnieuw toen hij diezelfde elleboog stootte terwijl hij hem er weer uit sleurde.

Anna, die vooruit was gelopen om de voordeur open te maken, draaide zich om en trok een pijnlijk gezicht. 'Voorzichtig.'

Hij gromde. 'Bezorgd om de boom?'

'Natuurlijk. Arm ding, dat hij jouw gevloek en algehele chagrijnigheid moet verdragen.' Haar glimlach was plagerig, met een ondeugend randje. 'Misschien hadden we toch de trap moeten nemen.'

Hij had kunnen opmerken dat de boom geen gevoelens had. En dat hij er ook niet bepaald van genoot om zijn elleboog steeds te stoten. Maar ze glimlachte voor het eerst in weken, dus hield hij zijn mond en droeg de boom naar de woonkamer, waar hij hem van zijn schouder hees en tegen de muur liet leunen terwijl zij op zoek ging naar de standaard.

Hij worstelde die verdomde boom erin en kwam onder de dennen-naalden en schrammen weer overeind. Het was alsof de boom voelde dat hij hem niet in huis wilde en vastbesloten was terug te vechten.

'Colin zou hem prachtig hebben gevonden.' Anna's stem trilde terwijl ze omhoogkeek naar de fraserspar. Of het nu kwam door de kou van buiten of door de vreugde dat ze Colins eerste verzoek hadden vervuld, haar wangen waren rood. Hij moest toegeven dat ze er best schattig uitzag,

bijna kinderlijk. Behalve dat die rondingen beslist niet die van een meisje waren. Ze waren een en al vrouw.

Hij was een man. Natuurlijk was dat hem niet ontgaan.

‘Kom, Colin zei dat we een foto moeten maken.’ Ze hield haar telefoon schuin en gebaarde dat hij bij haar moest komen staan voor een selfie. Hij trok een gezicht waarvan hij dacht dat het, als het geen glimlach was, in elk geval niet op een grimas leek.

Toen ze haar telefoon weer in haar zak stopte, schraapte ze haar keel. ‘Dank je.’

‘Waarvoor?’

‘Dat je de grootste mogelijke boom hebt genomen. Ik weet dat hij daarvoor lastiger op de auto te binden was, en lastiger naar binnen te krijgen en in de standaard te zetten.’

Hij vond het te moeilijk om in die mooie blauwe ogen te kijken wanneer ze zo vriendelijk stonden. ‘Hij zal ook lastiger te versieren zijn.’

‘Ik weet het.’ Ze slikte. ‘Het was altijd iets wat we samen deden, Colin en ik. Zelfs als volwassenen hielden we die traditie in ere. Hij deed de hoge takken, ik de lage, maar dan liet ik me helemaal meeslepen en bemoeide me uiteindelijk ook met zijn gedeelte.’ Ze slaakte een droevig klinkende zucht. ‘We hadden zoveel lol.’ Haar blik ging naar de zijne. ‘Ik neem aan dat jij nog nooit een boom hebt versierd.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Je ziet er niet uit als het type daarvoor. Ik wed dat je zelfs als kind te cool was om graag slingers in een kerstboom te hangen.’

Nee, hij ging niet denken aan de kerstdagen uit zijn jeugd. ‘Je geeft dus toe dat ik cool ben?’

Ze rolde overdreven met haar ogen als antwoord. ‘Cool of niet, mijn broer een beetje kennende, sta jij morgen samen met mij deze boom te versieren.’

Hij dacht dat ze waarschijnlijk gelijk had. Het leek erop dat zijn beste vriend in zijn laatste weken op aarde had besloten vierentwintig manieren te bedenken om hem te kwellen.